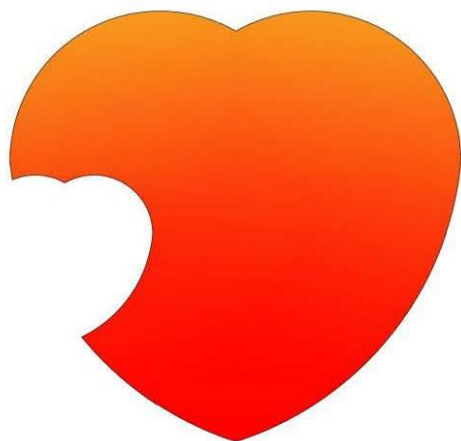

پہ گاونڈ ہپواد کی

زیرہ بایلل

لیکوال : داکٹر معمار حشمت اللہ اتمر
پیپلیک : غبرگولی / کال ۱۴۰۷ البردی

Ketabton.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

په ګاونډ هېواد کې زړه بایلل

لیکي پوهه:

سرلیک: په ګاونډ هېواد کې زړه بایلل

لیکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله ،، اتمر ،،

اېډیټور:

د پڅښتنې ډیزان: ډاکټر مهندس حشمت الله ،، اتمر ،،

څپرندوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: غبرګولی / کال ۱۴۰۷

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او څپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ
بنوونې ترې د ګټې اخیستنې اجازه نه شته.

په ګاونډ هېواد کې زړه بايلل

لړليک

چوپړی

سرليک

- ۱.....پڅښتنی.
- ۲.....بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳.....ليکي پوهه:
- ۴.....لړليک
- ۵.....تران (پيل، شروع، بريد)
- ۷.....د يادښتونو له پاره:
- ۸.....کيسه، داستان يا ناول:
- ۶۵.....د چاپ شويو کتابونو ليست
- ۷۰.....د کار لاندې کتابونو ليست
- ۷۱.....د وخت او امکان په صورت کې
- ۷۲.....د پڅښتنی څټ

په ګاونډ هېواد کې زړه بايلل

تران (پيل، شروع، برید)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ، الْحَمْدُ لِلّٰهِ اِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ خُضُوْعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللّٰهُ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَاٰلِهِ .

بي پایه ستاینه او بي حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود ماني او کاینات يي د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت يوه حتمي لامل دی.

عظمت، د ټولي نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسیدو جوهر په يوه والي کې د اعتراف، تباهی او بي وسی یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مي و غوښتل یوه بل داستان (ناول، کیسه) چې به غور ولایت کې تېره شوی او بیا مشهد ښار (ایران) هېواد ته غزېدلی او تر اوسه هم د غور په ولایت کې روانه ده، د خپلو کتابونو مینوالو او لوستونکو سره ګډ (شریکه) کړم.

زما د کتابونو مېنه وال یوازې معماران او انجینران نه دي، او نه باید اوسي، نوڅکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې ځانګې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چې لیکني مي توپیر و لري او هم به مي مینه وال ډېر شي.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بهي ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه يې پېژنو.
زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نڅینه پاتې نه شي او د اسلام د دين له سپيڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بيا کتنې له پاره، زما سره شريکه کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په درنښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

د يادښتونو له پاره:

- -۱
- -۲
- -۳
- -۴
- -۵
- -۶
- -۷
- -۸
- -۹
- -۱۰

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

کيسه، داستان يا ناول:

جواد پوره ۳۲ (دو دېرش) کاله د مخه د غور ولايت په يوې لري او بي زده کړې کورنۍ کې، دې نړۍ ته سترگې خلاصې کړې (و غوروي).

هغه وروڼه نه درلودل، يوازي دوي خويندې يې لري (لرلي) او هغه د کورنۍ منځنۍ اولاد و.

الته بنوونځي وو(ول) خو په يوې لري سيمي کې يې شتون درلود.

د هغه له پاره تگ او راتگ خورا ستوزمن و.

د هغوی د شاوخوا سيمي نورو الکانو او انجونو هم د بنوو نځي سره مينه نه درلوده.

په هېواد کې د لرو پرتو سيمو اوسېدونکي تل د زده کړو(سواد) څخه بي برخي پاتي کېږي.

د جواد پلار په ځمکو کار کاوه او ډېر زبردست بزگر(کروندگر) و.

هغه به خپل زوی د ځمکو کار ته هڅاوه او غوښتل يې چې هغه هم د هغه په شان تکړه بزگر شي.

هغه ورو، ورو لوېده.

د هغه مينه د ځمکو کښت سره نه وه.

بنوونځي هم لري و.

هغه به وختي له خوبه پاڅېده او د کور نه به د باندې وته (واته).

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

د باندې به یې د خپلو همزولو سره لوبې کوي.

کله به یې سه ریښک، کله به یې خسته بازي او یا توپ زني کوه.

په لوبو کې هغه تر ټولو د مخه وه.

په سیمې کې کاروبار هم ډېر لږ و.

د کلي ځوانان به د کار له پاره ایران هېواد ته تلل.

الله به یې پیسې غونډوي او د خپلو کورنیو سره به یې مرستې هم کوي.

څه پیسې به یې ځان د پاره غونډوي تر څو پرې خپل هېواد کې کارو بار جوړ کړي.

چا به د دې له پاره کار کاوه چې پیسې غونډي کړي او هېواد کې کور جوړ کړي، موټر واخلي یا پرې کوژده او واده وکړي.

وختونه، تېرېدل او هغه لوېده.

هغه او د هغه همزولي په ځوانۍ پښې کېښودې.

هغه سره هم د ایران د تگ مینه پیدا شوه.

ځوانانو کوم چې له غور ولایت نه ایران ته تللي وو د تنکیو ځوانانو په ناستو کې به یې کیسې کوي او هغوی ته به یې د تگ، راتگ، کار، پیسو گټلو کیسې کوي.

هغوی به هره ورځ پاک گرځېدل او پر پیسو به یې خوراکي شيان، څښاک او انرژي اخیستي کومي چې د تنکیو ځوانانو له پاره اخیستنه یې خورا گرانه او ستونزمنه وه.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

تنکیو ځوانانو به هغوی ته کتې، خو نه یې شو کولای چې د هغوی په شان څښاک او انرژۍ واخلي.

ځکه چې نه هغوی کومه گټه درلوده او نه د هغو کورنۍ دومره گټې درلودې چې خپلو ماشومانو ته دومره پیسې ورکړي په بازار کې پرې څښاک او انرژۍ واخلي.

تنکیو ځوانانو به صبر کاوه او ټول په دې سوچ کېده چې هغوی هم د هېواد څخه د کار کولو او پیسو موندلو له پاره، گاونډ هېواد ته لاړ شي.

د غور ولایت څخه گاونډ هېواد ته، تگ او راتگ خورا ډېر و.

داسې ښکارېده چې کوم څوک د غور ولایت له یوې ولسوالۍ نه، بلې ولسوالۍ ته سفر وکړي.

څه وخت نور هم تېر شو.

جواد څوارلس کلن شو.

د هغه همزلي ډېری د کار کولو د پاره ایران ته لاړل.

جواد د کار کولو د پاره کوشنی و.

یوه ورځ هغه په لوبو بوخت و.

یوه ملگری یې راغی او هغه ته یې وویل:

جواد جانه!

زه پلان لرم د خپل تره زوی سره سبا وختی ایران ته لاړ شم.

الته به کار وکړم او پیسې به وگټم.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

له يوې خوا به خپلې کورنۍ سره مرسته وکړم او له بلې خوا کار او کسب به زده کړم.

پيسې به تولې او په خپل هېواد کې به پرې هټی جوړه کړم.
د بنوونځي خو و نه شوو.

کسب او کار خو به ياد کړو.

هغه جواد ته و ويل:

ته څه کوي؟

هغه و ويل:

زه کوم پلان نه لرم.

بيا يې هغه ته و ويل:

که غواړې زمونږ سره به يوه ځای لار شي.

زما د تره زوی، الله بلد دی.

هغه په يوې فابريکې کې، کار کوي.

هغه به زمونږ له پاره هم کار و مومي.

جواد و ويل:

سمه ده!

زه د خپلې کورنۍ سره د شپې خبرې وکړم بيا سبا به تاسو ته د تگ او نه تگ خبر درکړم.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

مازيگر بيا ما بنام شو.
جواد کور ته لار.
د سفر په هکله يې خپلې مور ته و ويل.
مور يې و ويل:
زه د ستا تک سره يوه (موافقه) نه يم.
ته زمونږ يواځينی زوی يې .
مونږ بل زوی نه لرو.
لارې ستونزمنې دي.
خطري هم ډېرې دي.
په لاره کې ځوانان لوټ کېږي، ټپي کېږي، وژل کېږي.
څه کسان له تندي او سرو مري.
هېڅوک ور سره مرستې نه کوي.
خلک په کاچاکي (قاچاقي) لارو ځي.
کاچاکبر (قاچاقبر) هم ښه خلک نه دي.
د خلکو نه پيسې شکوي او ځيني وختونه خلک د پوليس منگلو ته ورکوي.
پر هېچا هم اعتبار نه شته.
ملگري هم د اعتبار وړ نه وي.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

وختونه بدل شوي دي.

پر ورور هم اعتبار نه شته.

زوی يې ډېر و ويل خو د مور زړه يې نه وه.

هغې و ويل:

سمه ده!

دلته کارو بار نه شته.

يوه مری ډوډی پيدا کپړی.

په گډه به يې وخورو.

هغه و ويل:

ريښتيا وايي!

خو زما زړه دلته ډېر په تنگ شوی دی.

خلک ايران ته ځي.

الته کار او مزدوری کوي.

پيسې تولوي.

بيا بېرته، هېواد ته راځي.

دلته ښه خوري او ښه اغوندي.

مور يې و ويل:

خدای مهربانه دی.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

ته هم د خپل پلار سره په کروندو کې کار وکړه.

تاسو ډېرې ځمکې په اجاره ونیسئ.

حاصلات به ډېر شي.

هغه به په بازارونو کې و پلورئ، پیسې به غونډې کړئ.

کور به لږ بڼه جوړ کړو.

ستا د پاره به یوه بله او ځانته خونه جوړه کړو.

هغه به ستا خونه وي.

څوک به د ستا سره هیڅ کار نه لري.

هغه و ویل:

خونې ټولې یوه شان دي.

څلو دېوالونه، یوه کړکۍ او یوه دروازه لري.

په غولې کې نیمڅې او پوزي اوار دي.

د خلکو کورونه وگورئ.

خلک غالی لري.

په کورونو کې یې ټلویزونونه شتون لري.

اوس خلک د تیپ او راډیو خبرې نه کوي.

مونږ خو، راډیو هم نه لرو.

غورکۍ (ټېلفون) لا پرېرده.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

مور يې و ويل:

تر اوسه ستا پلار هم غورکي نه لري.

ستا پلار و ويل:

د دې فصل حاصل خرڅونې نه وروسته به، څه پيسې بېلې کړو او پر هغه به غورکي واخلو.

جواد و ويل:

اوس خلک غټ غورکي کاروي.

د هغو بيې ډېرې لورې دي.

هغو ته ډېرې پيسې په کار دي.

مونږ د هغو وس نه لرو.

په پوښتنو او ځواب ورکولو سره، مور يې ستړې شوه.

هغې و ويل:

زه خو نه غواړم چې ته بل هېواد ته د کار له پاره لاړ شي.

اوس به دې پلار راشي.

ته د هغه سره خبرې وکړه.

په دې وخت کې پلار يې انگر ته د ننه شو.

د هغه سره غوا او پسه هم و.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

تر شا يې د وانبو پند و، کوم چې يې د مالونو(غوا، خوسى او پسه)
د پاره يې راوړي و، تر څو چې د هغوي د شپې خوراک شي.

هغه پند پر ځمکه کښېښود.

غوا او پسه يې غوډلي ته، د ننه کړل.

الته يې پر مېوگيو و تړل.

بيا بېرته را و وت او د وانبو پند يې غوډلي ته، د ننه کړ.

الته يې د غوډلي په آخور کې وشينده.

مالونو په خوړو پيل کړ.

هغه د غوډلي نه را و وت او د غوډلي دروازه يې بنده کړه.

غولي کې ودرېد.

آسمان ته يې و کتل.

آسمان شين و.

کوم، کوم ستوري ښکارېدل.

نوي ماښام پيل شوى و.

اوا لږ روښانه وه.

بيا هغه کوټي ته د ننه شو.

ښځه يې ودرېده او هغه ته يې سلام واچو.

هغه هم د ښځې سلام ته وعلیکم و ويل.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

جواد هم د خايه پاڅېد او خپل پلار ته يې سلام ورکړ.

پلار يې د هغه سلام ته هم خواب ورکړ.

بيا پر توشکې کښېناست.

بالښت يې تر ددې لاندې کړ.

بيا يې جواد ته و ويل:

نن ډېر ستړی شوی يم.

کارونه ډېر وو.

او(هوا) هم توده وه.

ښځه يې له خايه پاڅېده او هغه ته يې و ويل:

دستي به درته تود چای دم او راوړم.

اوبه مې پخوا اېشولې دي.

چای مې دم نه کړ تر څو سور نه شي.

سور چای هسې ستا هم نه خوښېږي.

مېړه يې و ويل:

خير يوسي.

لږ ژره کوه.

نن ډېر ستړی شوی يم.

ښځه يې له کوتې و وته.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

هغه چابکه د تناره کوتې ته د ننه شوه.

لږ خس يې د چايجوش لاندې کړل.

اوبه جوش شوې.

په بل چايجوش کې يې شين چای واچوه او بيا يې د لوی چايجوش

نه اوبه په کوشني چايجوش کې تويې کړې.

بيا يې اورلړونۍ راواخيست.

له نغري يې څه سکروتې و وپستي.

چايجوش يې پرې کښېښود.

چای ښه دم و نيو.

بيا يې د پلو په ژۍ چايجوش و نيو او کوتې خوا ته روانه شوه.

کوتې ته د ننه شوه.

چايجوش يې د خپل مېړه تر څنگ کښېښود.

الماری ته نږدې شوه.

يوه پيالې يې را واخيسته او د چايجو څنگ ته يې کښېښوده.

بيا يې په هغې کې چای واچوه.

هغه يې خپل مېړه ته نږدې کړه.

لږ کند (قند) يې له الماری نه راواخيست او د مېړه پيالې تر خوا يې

کښېښود.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

مېړه يې پر چای څښلو پيل کړ. خو پيالې يې په خوند سره و څښې. بيا بنځه يې تناره خونې (کوټې) ته لاړه او کتغ يې پر سکروټو کښېښود او تود يې کړ. بيا يې تاخچې ته و کتل. الکين يې د تاخچې نه کوز او روښانه کړ. هغې کتغ په غابونو کې و وېشه. په لاس کې يې دوي غابه و نيول او په بل لاس کې يې الکين نيولی و. لمړی انگر بيا کوټې ته د ننه شوه. لور ته يې و ويل: د لاس اوبه راواخله او اوبه واچوه. مشري لور يې په اوبو اچونې پيل کړ. لمړي يې خپل پلار او بيا يې مشر ورور ته اوبه وړاندې کړې. بلې لور يې دسترخوان اوار کړ. ډوډۍ يې له ټکرۍ (ټوکړۍ) واخيسته او پر دسترخوان يې کښېښوده. بيا مور يې د کتغ غابونه هم پر دسترخوان کښېښودل.

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

.....

الکین یې هم د دسترخوان په منځ او یوې پایې پر سر کومه چې د الکین د پاره جوړه شوې او تقریباً ۲۰ (شل) سانتی له ځمکې نه اوچته وه، کښېښود.

دا پایې په پخوا پېر کې شتون درلود او د الکین د کارونې له پاره د نازکو اوسپنو پتلیو نه جوړې شوې کومې چې تور یا شین رنگ درلودونکې وې.

د الکین رڼا د یوې کوتې له پار نه بسېده، خو د مجبوریت ژوند و. نه د نن په شان ښاري او یا لمريزه برېښنا وه، مگر ټول خوشحاله وو، یوه به د بل پوښتنه کوه، مینه او محبت و، عزت او قناعت و. ږوډۍ وخورل شوه.

تود چای هم ورسېد.

ټولو په چای څښلو پیل کړ.

خبرې اترې هم پیل شوې.

په خبرو خبرو کې د جواد مور و ویل:

جواد دلته هېواد کې په تنگ شوي.

نه ښوونځی شته او نه کومه مدرسه.

هغه د ځمکو کرلو سره مینه نه لري.

اخوا دپخوا ورځ تېروى.

مهمه خبره دا ده چې هغه اراده لري د کار کولو په خاطر گاونډ هېواد ایران ته لاړ شي.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

پلار يې و پوښتل:

جواده!

مور دې څه وايي؟

هغه و ويل:

مور مې رښتيا وايي.

زه غواړم د کلي الکانو سره يوه ځای گاونډ هېواد ته لار شم.

الله څه کار وکړم.

پيسې غونډې کړم.

دلته به د ځان له پاره ښه ژوند جوړ کړو.

پلار يې و ويل:

گاونډ هېواد ته تگ آسانه کار نه دی.

تگ د قاچاقبر په لاس کې دی.

هغه بي له پيسو د چا کار نه کوي.

لارې هم ستونزمنې دي.

خلک وژل کېږي.

تل دا سې را پورونه راځي چې په لاره کې څلور ځوانان د گاونډ هېواد د عسکرو په ډزو کې تپي او يا و وژل شوو.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

خپل او خپلوان د هغو مړي بېرته هېواد ته راوړل او په هديرو کې يې ښخ کړل.

د ټيپيانو درملنه هم آسانه کار نه دی.

ښه روغتون او پيسو ته اړتيا شته.

په دې وخت کې جواد و ويل:

ته رښتيا وايي!

د کلي الکسان موټر سيکل لري، اخوا دېخوا گرځي.

د هر يوه په جب کې غورکي دي.

په کورونو کې لمريزه برېښنا لري.

ټلوېزونونه لري.

پلار يې و ويل:

ته رښتيا وايي.

زه يواځې په کروندو کې کار کوم.

د يوه کس گټه به هم دومره وي.

زه غواړم چې ته هم زما سره کار وکړي.

د دوو کسانو کټه به خامخا ډېره وي.

مونږ به پيسې زېرمه کړو.

غورکي به پرې واخلو.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

ورو، ورو به لمريزه برېښنا هم فعاله کړو.

ژوند په اميد خوړل شوی دی.

خدای مهربانه دی.

جواد و ويل:

بي له شکه چې خدای مهربانه دی.

په کروندو کې کار کول آسانه نه دی.

ټوله ورځ د لمر وړانگو لاندې کار دی.

زه په کروندو کې د کار کولو حوصله نه لرم.

پلار يې و ويل:

ما کوښښ وکړ چې پر تا او خویندو دي، ښوونځی و وایم.

خو!

نږدې ښوونځی شتون نه لري.

د لري ښوونځي تگ ته موټر سايکل په کار دي چې تاسو د هغه په مرستې ورسوي او بېرته راوړي.

زه په خپله موټر سيکل نه لرم او نه يې هم، زغلولی شم.

که کوم زوړ موټر سيکل په پور واخلم د تېلو پيسې به يې له کومه کړو.

ستونزې خورا ډېرې دي.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

ژوند ورو، ورو ښه کېږی.

بايد سړی ډېر کار وکړي تر څو پيسې زېرمه او خپل ژوند پرې جوړ کړي.

په هر کار کې حوصله په کار ده.

زوی يې و ويل:

ته رښتيا وايې پلاره!

خو!

پلار يې و ويل:

خو يانې څه؟

هغه و ويل:

ما د کلي الکانو سره د تگ هوکړه کړې ده.

هغوی سهار وختی ځي.

زه هم د هغوی سره ځم.

پلار يې هر څه هغه ته و ويل، خو هغه و نه منل.

بيا پلار يې خپلې ښځې ته و ويل:

د الک د تگ له پاره پيسې هم په کار دي.

ته کومه غوټه موټه لري که نه؟

هغه له ځايه پاڅېده.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

بلي کوتي ته د ننه شوه.

د کليو غوټه يې د جبه راوويسته او اوسپنيز بکس ته نږدې شوه.

د کلپ (قلف، قفل) په خلاصونه يې پيل کړ.

کلی يې يوه د بلي پسي و آزمويې.

په پای کې کلپ خلاص شو.

لويه غوټه يې خلاصه کړه.

په غوتي کې د هغې نوي جامې وې.

بيا يې بله غوټه خلاصه کړه.

په غوتي کې څه گانه وه.

تر گانې لاندې بله کوشنی غوټه وه.

هغه يې راوچته او خلاصه کړه.

په غوتي کې څه کاغذي او اوسپنيزې (فلزي) پيسې وې.

غوټه يې واخيسته او بکس يې خلاص پرېښود.

بيا بلي کوتي ته لاړه، چېرې يې چې مېړه او ماشومان وو.

کوتي ته د ننه او دروازه يې وتره.

غوټه يې د خپل مېړه مخې ته کښېښوده.

مېړه يې غوټه واخيسته.

بيا يې خپلې کوشنی لور ته و ويل:

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

اله (هله) بچۍ، الكين را نږدې كړه.

هسې سترگې مې بنه كار نه كوي.

لور يې الكين وړ نږدې كړ.

پلار يې د پيسو په شمېرلو پيل كړ.

ټولې پيسې ۵۶۳۴ افغانۍ وې.

بيا يې د زوى نه پوښتنه وكړه.

د تگ له پاره خو روپۍ په كار كېږي؟

هغه و ويل:

پوره، لس زه افغانۍ.

بيا پلار يې و ويل:

مونږ ستا د اړتيا وړ پيسې نه لرو.

هغه و ويل:

زه به لار شم او د گاونډ د زوى سره به خبره شريكه كړم.

پلار يې و ويل:

سمه ده!

لار شه او هغوى ته و وايه چې مونږ يواځې د تگ نيمايي پيسې لرو.

هغه و منه، الكين يې له ځانه سره واخيست او د كوره و وت.

د كورنۍ نور غړي په تيارې كې كښېناستل.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

سورمې د درو شپو وه.

رڼا يې نه درلوده.

په دې وخت کې د جواد پلار و ويل:

خدای وکړي چې د هغه گاونډ زوی و وايي:

ته د تگ پوره پيسې نه لري.

بنه به وي چې نورې پيسې هم غونډي کړي، بيا به بل کال زمونږ سره لار شي.

تولو و ويل:

خدای وکړي چې همداسې شي.

څه وخت تېر شو.

هغه بېرته کورته، راستون شو.

کوټې ته ننوت.

سلام يې ورکړ.

پلار يې د هغه سلام ته وعلیکم و ويل.

بيا هغه الکين پر خپل ځای کښېښود.

توشکې ته يې ځان نږدې او پرې کښېناست.

پلار يې و پوښتل:

د گاونډ زوی دې ولید؟

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

هغه و ويل:

و مي ليد.

بيا يې و پوښتل:

څه يې ويل؟

جواد ځواب ورکړ.

هغه و ويل:

کومه ستونزه نه شته.

پنځه زره به له ځانه سره اخلي.

پنځه زره به ستا په خاطر زه ورکړم.

کوم وخت چې دې کار وکړ، لمړی به زما پيسې راکړي.

پلار يې زياته کړه.

تا ورته څه و ويل؟

جواد و ويل:

ما ورته و ويل:

سمه ده!

زه کومه ستونزه نه لرم.

بيا پلار يې خپلې بنځې ته و ويل:

بس!

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

جواد دې له خیره سره لار شي.

د کلي الکان هم بد خلک نه دي.

نور توکل په خدای.

ما او تا به ورته دعاوي کوو.

بیا یې پوره پنځه زره افغاني جواد ته ورکړي.

جواد پیسې واخیستي او پر خپل جب کې یې د ننه کړي.

بیا پلار یې هغه پاتې پیسې بېرته په غوټه کې، غوټه او خپلې بسڅې ته یې ورکړي.

هغې غوټه واخیسته او بلې کوتې ته لاړه.

غوټې یې په بکس کې خای پر خای او بکس یې بېرته کلپ کړ.

وروسته بېرته، راغله.

د جواد پلار و ویل:

د جواد څو جوړه جامې او نور ضروري شیان ورته په یوې غوټې کې، وتړه.

هغې و ویل:

سمه ده!

بیا یې هغه ته غوټه جوړه او پر یوه کوشنۍ شا کڅورې کې یې خای پر خای کړه.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

دوې وچې دودۍ، څلور غوټې پياز او لږه مالگه يې هم په کې کښېښوده.

کڅوره يې د دروازي سره جوښته کېښوده.

بيا د جواد پلار وويل:

ښه به وي چې اوس بیده او سهار وختي له خوبه پاڅيرو.

جواد به وختي حرکت کوي.

جواد وويل:

انشا الله!

څه وخت تير او ټول بیده شوو.

مورې الکين مړ کړ او خپله هم بیده شو.

سهار وختی شو.

ملایانو آذانونه، نه و کړي.

د غولي دروازه و ټکېده.

د جواد پلار له خوبه پاڅيد او د غولي دروازي ته لاړ.

دروازې ته، نږدې شو او ويې پوښتل:

څوک يې؟

هغه وويل:

مونږ د گاونډيانو ځامن يوو.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

جواد له خوبه پاڅوه تر څو، راشي.

د جواد پلار و ويل:

سمه ده!

زه به هغه پاڅوم.

الکانو و ويل:

مونږ د دروازي تر څټ (شا) درېرو.

تاسو هغه ژر وينس او راولېږئ.

هغه و ويل:

سمه ده!

دا دی ژر!

د جواد پلار کوتي ته د ننه شو.

جواد يې له خوبه راوښ کړ.

هغه ژر اودس وکړ او کڅوره يې شا ته واچوه.

په دې وخت کې مور يې هم را پاڅېده.

له ځايه اوچته او د جواد سره تر دروازي لاړه.

د اوبو بدني (کوزه) يې واخيسته.

جوا د غولي دروازي نه و وت.

د الکانو سره يې روغېر وکړ.

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

بیا د خپل پلار او مور سره خدای پاماني او د هغوی لاسونه یې مچ کړل.

هغوی ته یې وویل:

ما ته په لمونځونو کې دعاوې وکړئ.

هغوی و ویل:

سمه ده!

بیا جواد د نورو الکانو سره روان شو.

مور یې هم د کوزې اوبه د هغوی پسې وشیندې.

مور او پلار یې د درواز تر څټ ولاړ وو، تر څو هغوی په موټر سایکلونو کې کښېناستل او له سیمې څخه پنا شوو.

هغوی بېرته کور ته د ننه او د غولي دروازه یې وتړه.

بیا بېرته کوټې ته، ستانه شوو.

څه وخت تېر شو.

ملایانو په آذانونو پیل کړ.

هغوی هم اودسونه وکړل.

پلار یې جومات ته لار تر څو لمونځ په جمعي ادا کړي.

د جواد مور لمونځ په کور کې ادا او بیا تناره کوټې ته لاړه.

الته یې اور بل کړ.

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

چایجوش یې پرې کښېښود.

لږ ځنډ وروسته، چای وپېښېده (جوش شو).

بیا یې وپېښېدلې اوبه یې په بل چایجوش کې واچوې او هغه یې پر سکروټو کښېښود، تر څو ښه دم ونیسي.

لمر را وخوت.

د جواد پلار هم کورته راغی.

هغه کوټي ته ننوت.

مشره لور یې دسترخوان اوار کړ.

ډوډی یې د تکرې نه واخیستې او پر دسترخوان یې کښېښودې.

پيالي یې هم دسترخوان ته، نږدې کړې.

بیا ښځې یې چای کوټي (خونې) ته د ننه کړ.

لږ خوږه (بوره) یې په پیالو کې واچوه او چای یې په پیالو کې و وېشه.

بیا ټولو په خوږو یې پیل کړ.

ورځ تېره او د کورنۍ غړي ټول خپه وو.

اونې تېره بیا میاشت پوره شوه.

هغوی په ډېرو ستونزو گاونډ هېواد ته ورسېدل.

بیا یې خپلو کورونو ته، لیکونه واستول.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

د جواد رسېدو لیک (خط) هم راورسېد.

د کورنۍ ټول غړي يې خوشحاله شوو.

هغه د نورو الکانو سره په يوې کارخونې (فابريکې) کې په کار پيل کړ.

هغه الله خوشحاله وه.

مياشت تېره شوه.

هغه خپله تنخوا واخيسته.

لمړی يې خپل پور ادا کړ او پاتې پيسې يې د خپل خوراک او څښاک ته بېلې کړي.

بيا د نورو مياشتو تنخواه به يې څه کورنۍ ته لېږي او څه پيسې به يې ځانته زېرمه کوي چې خپل ځان ته پرې خرڅ او خوراک برابر کړي.

کال تېر شو.

هغه يوه غورکۍ (موبایل) واخيست.

غورکۍ (موبایل) يې خپل پلار ته ولېږه.

هغه به د خپل ملگرو په غورکي کې پيسې اچوي او بيا به يې د خپلې مور، پلار او خویندو سره، خبرې کوي.

کال بل هم تېر شو.

هغه ځان ته، هم غورکي واخيست.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

څه وخت وروسته يې يوه بنکلی لاسي ساعت، هم واخيست.

درې کاله تېر شوو.

بيا يې پرېکړه وکړه چې د خپلې کورنۍ ليدو له پاره هېواد ته لاړ شي.

هغه ډېر ملگري موندلی وو.

خپلو ملگرو ته يې وويل:

زه غواړم خپلې کورنۍ ليدو له پاره، هېواد ته لاړ شم.

يوه ملگري يې وويل:

زه هم غواړم هېواد ته لاړ شم.

دواړه به يوه ځای لاړ شوو.

جواد وويل:

سمه ده!

بيا يې وپوښتل:

څه وخت به لاړ شو؟

هغه وويل:

د دې مياشتې تنخواه مې چې واخيسته، بيا به لاړ شوو.

جواد وويل:

سمه ده!

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

مياشت تېره شوه.

هغوی دواړو خپلي تنخوا وې واخيستي.

د کورنۍ غړو له پاره يې هم څه ډالۍ واخيستي.

شپه يې هم د جواد په خونې کې، تېره کړه.

سهار وختي چې تياره هم وه له خوبه پاڅېدل او خپلي کڅوړې يې
څټ (شا) ته واچوې.

د خونې نه د باندې شوو.

بيا جواد خپل د خونې يوه ملگری د خوب نه راويښ کړ.

هغه ته يې و ويل:

مونږ خپل هېواد ته، ځوو.

دروازه درسره وټړه.

هغه و ويل:

په خير لار او بېرته راشئ.

په مخه مو گلونه.

بيا دواړو د هغه سره خدای پاماني وکړه، د خونې نه دالان او بيا په
زينو کې ښکته شوو.

سړک ته و رسېدل او الله يې يوه تکسي موټر ونيو او د بس تم ځای
پورې لارل.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

.....

بيا هغوی د يوه بس نه بل بس ته، وختل تر څو د هرات بس اډې پورې ورسېږي.

الته بيا ورسته د هېواد ليکي (سرحد، بورډر) ته ورسېدل.

بيا په پښو د ليکي نه واوښتل (تېر شوو) او د اسلام قلعه بندر ته د ننه شوو.

الته يې غرمه تېره او بيا يې يوه موټر په کرايه تر کورنو پورې و نيو.

ماښام محال کلي ته ورسېدل.

دواوړه سره خدای پاماني وکړه او و يې ويل:

پنځه لس ورځې وروسته به د ولسوالۍ په بازار کې سره و وينو.
ملگري يې ومنه.

بيا هر يوه خپلې موخې په سې لارل.

ماښام تياره، جواد خپل کلي ته ور نږدې شو.

سپورمۍ د څوارلسم، بنسکارېده.

لږه رڼا وه.

هغه کولای شو خپله لاره و مومي.

په زړه کې يې ويل:

بيا دښتې ته راغلم.

دلته برېښنا هم نه شته.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

که سپورمې نه وای، څه به مې کول؟

مجبوره وم چېرته په هوټل کې مې شپه کړې وای، بیا به سبا کورته، تلم.

هي!

زما هېواده!

هيچا، ستا له پاره کار و نه کړ.

هرڅوک اوایي (هوايي) راغلل.

خپل جېونه يې پکې کړل، بیا يې خارج ملکونو کې پانگوني وکړې او د هېواده و تېنټېدل.

هي خدايه!

ته خپل رحم، پر دې ملت وکړه.

هغه په سوچونو کې خپل کلي ته ورسېد.

څوک نه وو.

هر څوک وختي، خپلو کورونو ته، تللي وو.

جواد هم خپل کور دروازې ته ورسېد.

دروازه يې تېلوهه.

هغه ترلې وه.

بیا يې دروازه وټکوه.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

مور يې دروازې راغله او ويې ويل:

څوک يې؟

جواد و ويل:

زه يم.

جواد.

مور يې چيغه کړه.

جواد دی، جواد.

مور يې دروازه خلاصه کړه او جواد يې په غېږ کې ونيو.

د جواد پلار او خويندو هم دروازې ته منډې کړې.

تولو د هغه سره روغېر وکړ.

بيا پلار يې و ويل:

کوټې ته لار شي.

بيا هغوی کوټې خوا ته لارل.

پلار يې د غولي دروازه وټړه او کوټې خوا ته، روان شو.

تول کوټې ته، ننوتل.

کيسې پيل شوې.

بيا جواد خپله لويه کڅوړه راواخيسته او د ډاليو پر وېشلو يې پيل کړ.

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

ډالی یې و وېشي.

بیا یې څه د کور ضروري لوبښي هم خپلي مور ته وړاندې کړل.

مور یې دهغې نه مننه وکړه.

د شپې تر نا وخته الته، خبرو دوام درلود.

جواد د خپلي مسافرۍ او د کورنۍ نورو غړو د خپل ژوند او ستونزو په هکله خبرې وکړې.

شپه ناوخته شوه.

بیا د جواد پلار غږ کړ.

شپه به جوړه او نورې کیسې به سبا ته پرېږدو.

تاسو غواړئ چې په یوې شپې کې کیسې خلاصې کړئ؟

ټولو وویل:

نه!

بیا توشکې د خوب له پاره اوارې شوې.

شپه جوړه او ټول بیده شوو.

سهار وختي ټول د لمانځه د پاره پاڅېدل.

پلار یې د نورو ورځو په شان جومات ته، لاړ.

نورو په کور کې لمونځونه ادا کړل.

بیا پلار یې ژر بېرته راغی.

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

د سهار چای تیار شو.
دسترخوان اوار او پیالی پرې کېښودل شوې.
چای واچول شو.
تولو پر چای څښلو پیل کړ.
بیا د مسافرت خورې او ترڅي کیسې پیل شوې.
جواد به کیسې کوي او نورو به ورته غوړ نیوه.
ورو، ورو وخت تېرېده.
د هغه پلار، له کوره و وت او کروندو ته، روان شو.
مور او خویندې یې د کور په کارونو اخته شوو.
جواد هم له کوره و وت او د کلي مخ خوا ته روان شوو.
اوا توده او د اوړي ورځې وې.
د هغوی د کلي مخې ته دېره (باغچه) وه.
الته د توتانو او نور مېوو ونې وې.
هغه الته لار او پر یوې غټې ډبرې کېښناست.
د کلي ماشومانو کوم چې د توپ ډنډې په لوبو بوخت وو، ورته پام شو.
یوه یې و ویل:
دا الک جواد دی.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

ټولو لوبه پرېښوده او د هغه خوا ته يې منډې کړې.

هغه هم له خپل ځايه پاڅېد او د کلي الکانو سره يې روغبر و کړ.

بيا چا به ترې د يوه شي او بل به د بل شي پوښتنې کوي او هغه به هم ماشومانو ته، ځوابونه ويل.

څو ساعته يې الله تېر کړل.

د کلي ځوانان او سپين ږيري له کروندو را و رسېدل.

هر کس (څوک) به د جواد سره روغبر او د هغه نه به يې د سفر په هکله پوښتنې کوي او هغه به په ورين تندي د هغو پوښتنو ته، ځوابونه ويل.

گرمه شوه.

د هغه پلار هم له کروندو راغی.

جواد له ځايه پاڅېد او هغه ته يې سلام ورکړ.

پلار يې د هغه سلام ته وعلیکم و ويل.

بيا پلار يې مخکې، جواد ورپسې کور خوا ته روان شوو.

کورته د ننه بيا څپرې ته نږدې شوو.

جواد و ويل:

د غرمې ډوډۍ به د څپرې لاندې وخورو.

پلار يې و ويل:

سمه ده !

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

بيا هغه خپلې لور ته غږ کړ.

هغه راغله او ويې پوښتل:

څه وايي پلاره؟

پلار يې وويل:

تغز راوړه او د څپرې لاندې يې اوار کړه.

جواد غواړي تر څپرې لاندې ډوډۍ وخوري.

لور يې وويل:

سمه ده!

اوس دستي به يې راوړم.

هغې تغز راوړ او د بلې خور په مرسته يې اوار کړ.

بيا يې څو توشکي او بالبنټونه هم راوړل.

توشکي يې اوارې او بالبنټونه يې پرې کښېښودل.

هغوي پر توشکو کښېناستل.

د غرمې ډوډۍ تياره وه.

مور يې غږ کړ.

انجنو!

ډوډۍ تياره ده.

يوه کس د لاس اوبه او بل دسترخوان راوړئ.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

زه به کتغ په لوبنو کې واچوم او راوړم.
انجنو ومنه.
يوې د لاس اوبه او بلې دسترخوان راوړ.
لاسونه پرېمنځل شوو.
د جواد مشرې خور هم دسترخوان اوار او تودې ډوډۍ يې پرې
کېښودې.
مور يې هم بڼکلي بڼوروا پخه کړې او د بڼوروا لوبني يې پر
دسترخوان کېښېنودل.
بيا د بسم الله په ويلو سره ډوډۍ خوراک، پيل شوو.
د جواد مور و ويل:
ړنده مې کړې.
سلاته (سلاطه) مې جوړه کړې او د تناره کوټې کې مې له ياده وتې
وه.
اله (هله) لورې په منډه يې راوړه.
مشره لور يې پاڅېده او په منډه يې د سلاتې غاښونه راوړل.
ټولو په خوند، ډوډۍ وخوړه.
بيا مور يې شين چای دم او دسترخوان ته يې راوړ.
چای هم په خوند سره و څښل شو.
څه وخت تېر شو.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

پلار يې پاڅېد او جواد ته يې وويل:

زه کروندو ته ځم، ته هم زما سره ځي؟

ساعت به دې تېر شي.

الته ډېر الکان هم کار کوي.

هغه وويل:

سمه ده پلاره!

بيا پلار يې پاڅېد او مخکې شو.

جواد هم ورپسې شو.

په لاره کې به د جواد سره زلميانو او همزولو روغېر کاوه.

هر کس به هغه ته، بڼه راغلاست ويل.

جواد به هم د هغوي نه، مننه کوه.

مازيگر او بيا ماښام شو.

هغوی د کروندو نه د کور په خوا حرکت وکړ.

زوی او پلار په لاره تلل او کيسې يې هم کوي.

ځنډ وروسته کور ته، ورسېدل.

کور ته د ننه بيا کوټې ته لاړل.

د شپې ډوډي تياره وه.

ډوډی وخورل شوه بيا د کيسو ويل، پيل شو.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

دا شپه د لمړۍ شپې په شان نه وه.
لنډه وه او هغوي ژر بیده شوو.
بیا سهار وختي پاڅېدل.
په همدې توگه پنځلس ورځې او شپې تېرې شوې.
بېرته د تگ وخت ورسېد.
جواد د خپل ملگري سره ولیدل او تگ وخت یې وټاکه.
بیا په ټاکلي ورځ، د کوره و وتل.
لمړی هرات ولایت او بیا اسلام قلعه بندر ته یې ځانونه ورسول.
هغوي ویزې درلودې او قاچاقي تگ ته یې اړتیا نه وه.
دا ځل هغوی ډېر په آسانی سره، لارل.
ورځ وروسته خپل د کار سیمې ته ورسېدل او پر سبا یې پر خپلو
کارونو پیل کړ.
هغه اوس زلمی شوی و.
د کار د ختمیدو نه یې بنکلي جامي اغوستي.
د کار ځای نه تر خونې پورې په پښو به ته، تر څو څه سپورت شي
او د پښو شخي یې هم و وځي.
دا تک یې یوه اونۍ دوام وکړ.
بله ورځ یې په لاره کې یو بنکلي انجلۍ ولیده.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

جواد هغې ته په زير سره و کاته او څه يې ونه ويل.

هغه د بنوونځي په يولسم ټولگي کې وه.

هغه به هره ورځ په دې لاره تېرېده او جواد به د هغې مخې ته ورته.

اونۍ تېره شوه.

انجلۍ د جواد خوبښه شوه.

يوه ورځ چې هغه يې مخې ته راغله، هغې ته يې سلام واچوه.

هغې هم د جواد سلام ته وعلیکم و ويل.

بيا د سلام ويلو سره لږ، لږ لغتونه او جملې ډېرې شوې.

بله ورځ يې هغې ته و ويل:

کولای شم لږ له تا سره خبرې وکړم؟

انجلۍ و ويل:

سمه ده!

خو څو دکيکي.

زه بايد ژر کور ته لاړه شم.

که نه زما مور او پلار به پر ما غصه شي.

جواد و ويل:

سمه ده!

جواد وپوښتل:

په ځانوند هېواد کې زړه بايلل

ته هم زما په شان چپرته کار کوي؟

هغې و ويل:

نه!

زه په ښوونځي کې سبق وایم.

غواړم فاکولته ولولم او ډاکټره شم.

غواړم چې د ناروغانو درملنه وکړم.

بيا هغې د الک نه و پوښتل؟

څه کار کوي؟

هغه و ويل:

زه په يوې فابريکې کې ولدنگ کار (جوشکاريم)

بيا يې و پوښتل:

ښوونځی دې تر څویم پورې لوستی دی؟

هغه و ويل:

زه بې زده کړې یم.

ما ښوونځی نه دی لوستی.

زمونږ په هېواد کې ښوونځي خورا لږ او زما د اوسېدو سیمې نه

ډېر لري دي.

زه و نه توانېدم چې ښوونځی ولولم.

په ګاونډ هېواد کې زړه بايلل

هغې و پوښتل:

ته د کابل يې؟

هغه و ويل:

نه!

بيا هغې و پوښتل:

لهجه دې د هرات خلکو ته پاتې کېږي، لکه چې د هرات يې؟

هغه و ويل:

نه!

زه د غور ولايت يم.

په غور ولايت کې هم د يوې وروسته پاتې ولسوالۍ نه يم، چېرته چې برېښنا هم نه شته.

بيا هغه په خدا شوه او ويې ويل:

تاسو ژوند کوئ او که خپل وخت تېروئ؟

هغه و ويل:

زمونږ ژوند همداسې دی.

خکه مې وغوښتل چې ستاسو هېواد ته راشم، کار وکړم، پيسې وگټم ، خپل هېواد کې واده او ژوند وکړم.

هغه موسکې شوه، د جواد نه يې خدای پاماني واخيسته او خپلې مخې خوا ته، روانه شوه.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

جواد پر خپل ځای هک پک ودرېد او انجلۍ پسې يې کتل.

هغه هم په لارې تله او څټ (شا) ته يې کتل.

تر څو چې انجلۍ بنکارېده، جواد ورپسې کتل.

هغه د ليد نه پناه شوه.

جواد ورو، ورو خپلې کوتي خوا ته روان شو.

هغه د انجلۍ په سوچ کې ډوب و.

داسې بنکارېده چې پر هغې مين شوی وي.

خونې ته ورسېد.

د شپې ډوډۍ يې وخوره.

هغه د انجلۍ په سوچ کې وه او د شپې يې، خوب ونه کړ.

سهار د چای څښلو نه وروسته فابريکې ته روان شو.

ورځ يې الله تېره او مازيگر شو.

د رخصتي وخت راورسېد.

ټول کاريگر په وتو شوو.

هغه هم د فابريکې نه و وت.

خپلې اوسېدو خونې خوا روان شو.

سوچ يې کاوه چې هغه انجلۍ به بيا په مخ رانه شي.

ځکه هغې سوچ کاوه چې جواد هم په بنوونځي کې دی.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

هغه نه پوهېده چې جواد به زده کړې او د افغانستان د يوې وروسته پاتې سيمې دی.

په لاره ته او منفي سوچونه به يې کول.

له ځانه سره به يې ويل:

هر څه خلاص شوو.

بيا به هغه و نه وينم.

په دې ورځ انجلي يې مخې ته را نه غله.

هغه ډير خواشینی خوني ته ستون شو.

ملگرو يې وپوښتل:

دوې ورځې کېږي چې بهي چرته يې.

مريض خو به نه يې؟

هغه و ويل:

نه!

مريض نه يم.

لږ څه بهي چرته يم.

ملگرو يې و ويل.

مه بهي چرته کېږه.

هسي د مسافري ژوند دی.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

چرت وهل، کومه گټه نه لري.
که چيرې کومه ستونزه لري، مونږ به در سره مرسته وکړو.
هغه و ويل:
نه!
مننه کوم!
کور مو آباد.
شپه تېره شوه او سهار شو.
هغه بيا خپل کار لوري ته روان شوو.
د انجلۍ په سوچ کې ډوب وه.
ورځ يې په ستونزو سره تېره کړه.
بيا د رخصتۍ وخت ورسېد.
يوازي او د ټولو نه مخکې له فابريکې نه و وت.
د سرک غاړه يې ونيوه او د اوسېدو خونې خوا روان شو.
سر يې ټيټ اچولی و.
داسې بنکارېده چې له ځانه سره خبرې کوي.
په دې وخت کې انجلۍ يې مخې ته راغله.
هغه جواد ته مخامخ ودرېده او هغه ته يې سلام ورکړ.
هغه هم د انجلۍ سلام ته وعلیکم و ويل.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

د جواد زړه په دېهارو شو.

بيا يې د هغې نه وپوښتل:

پرون چېرې وې؟

هغې ځواب ورکړ:

زه لږه ناروغه وم.

انجلې و پوښتل:

ته خپه شوې يې.

جواد و ويل:

ما سوچ کاوه چې بيا به له تا سره لیده و نه شي.

ما تا ته ټول رښتيا و ويل.

هغې و ويل:

هو!

زه پوه شوم چې ته ښه الک او څه دې چې ما ته و ويل د خپل زړه او اخلاصه دې و ويل.

ستا رښتيا او سپينه خبره کول مې ډېر خوښ شو.

بيا څو دکيکې نوري خبرې يې وکړې.

جواد بېرته خوشحاله شو لکه د گلاب گل په شان و غوړېد.

بيا انجلې و ويل:

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

اجازه ده چې کورته، لاره شم؟

جواد و ويل:

هو!

خه چې درباندي ناوخته نه شي.

هغې ومنه.

بيا روانه شوه.

خه مزل چې به يې وکړ خټ ته به يې وکتل.

په دې وخت کې جواد به هم خټ ته کتل.

خه خنډ وروسته جواد خپل اوسېدو خونې ته ورسېد.

ملگري يې هم خونې ته ورسېدل.

جواد خوشحاله بنکارېده.

ملگرو يې و پوښتل:

څنگه نن خوشحاله بنکارې؟

هغه و ويل:

هېڅ!

همداسې.

ملگري يې کلک شو او ويې ويل:

حتماً کوم راز ده.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

ته بايد مونږ پرې پوی کړې.

هغه و ويل:

سمه ده!

زه به خپله کیسه تاسو ته بیان کړم.

ټول کنبناستل او هغه خپله کیسه ورته و وپله.

چا به خندل او چا به ويل:

ته هسې ټوکې کوي.

ته بې زده کړې يې.

هغه په بنوونځي کې سبق وايي.

ته د افغانستان او هغه د ايران ده.

ته اطرافي او هغه بناري انجلی ده.

بل ملگري يې و ويل:

ته يې مونږ ته بنکاره کړه، چې زمونږ پرې يقين راشي.

زمونږ عقل خو يې نه مني.

هغه و خندل او وپي ويل:

سمه ده!

سبا د فابريکي رخصتېږو نه وروسته د بس تم حای کې انتظار

وباسئ.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

زه به له هغې سره يوه خای تېر شم، بيا به ستاسو يقين راشي.

ملگرو يې ومنه.

شپه تېره او سبا شو.

هغه او نور ملگري يې خپلو کارونو پسې لاړل.

مازيگر شو.

جواد له فابريکې ووت.

هغه په لاره، سم شو.

د بس تم خای کې ودرېد.

انجلې هم له لرې را روانه وه.

بس تم خای ته ورسېده او جواد ته يې سلام ورکړ.

جواد هم د هغې سلام ته، وعلیکم وويل.

بيا يې وپوښتل:

دلته ولې ولاړ يې؟

جواد ورته د خپل شرط کيسه وکړه.

هغه په خندا شوه او ويې ويل:

سمه ده!

زه به هم د ستا خوا ته ودرېرم تر څو د هغوی يقين راشي.

جواد خوشحاله شو او د هغې نه يې مننه وکړه.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

څه وخت تېر شو.

د هغه انډيوالان هم بس تم ځای ته ورسېدل.

گوري چې په رښتيا يوه ښکلي انجلۍ د جواد سره په خبرو اترو بوخته ده.

هغوی ور نږدې شوو.

بيا يې د جواد سره روغېر وکاوه.

په دې وخت کې انجلۍ لږه بېرته درېدلې وه.

بيا هغوی انجلۍ ته هم سلام واچوه.

انجلۍ د هغوی سلام ته وعلیکم و ويل.

بيا د هغه انډيوالونو جواد نه، خدای پاماني واخيسته او روان شوو.

جواد څو دکيکي نورې هم د انجلۍ سره خبرې وکړې.

بيا هغه هم د انجلۍ نه خدای پاماني واخيسته او د اوسېدو خونې خوا روان شو.

مانښام چې ملگري (انډيوالان) يې راغلل، جواد ته يې و ويل:

بی شکه!

اوس دې منوو.

جواد به هره ورځ د انجلۍ سره کاته او خبرې به يې کوي.

کال تېر او جلۍ دولسم ټولگي ته لاړه.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

کال بل هم تېر شو.

هغه د دولسم ټولگي نه هم خلاصه (فارغه) شوه.

جواد هغې ته د واده وړاندیز وکړ.

هغې ومنه او ويې ويل:

زه دوي شرطه لرم.

جواد و پوښتل:

څه شرطونه؟

هغې و ويل:

لمړی:

زما مور او پلار مخکې به نه وايي چې، بي زده کړې يې.

دوېم:

د واده نه وروسته به ته دلته پاتې کېږي.

هغه و ويل:

لمړی شرط دې منم او د دوېم شرط په هکله به له کورنۍ سره

خبرې وکړم.

بيا به ډېر ژر تا ته خبر درکړم.

هغې و ويل:

سمه ده!

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

څه موده تېره شوه.

جواد د واده په هکله له خپلې کورنۍ سره، مشوره وکړه.

په کورنۍ کې یې ټول راضی شوو.

د جواد مور دا خبره نه منه او ویل یې چې:

زه یوه زوی لرم.

هغه به هم له ما څخه د تل د پاره لار شي.

زه یې نه منم.

مور یې خورا خپه او ژړل.

جواد به ویل:

ته مه خپه کېره!

زه به هغې ته و وایم چې زما سره افغانستان ته راشي او الته په کلي

کې ژوند وکړي.

انجلی زړه نا زړه وه.

هغه افغانستان تک ته، خوشحاله نه وه.

ځکه دا د هغې شرط و.

جواد سل زړه یوه ځای او د هغې خبره یې ومنه.

په زړه کې یې و ویل:

یوه ځل به واده وکړم بیا به هغه مجبور شي اوزما سره به لاره شي.

په ګاونډ هېواد کې زړه بايلل

څه وخت تېر شو.

د واده مراسم د سيمې د رسم او رواج سره تر سره شوو.

په واده کې يې د جواد کورنۍ غړو، ونه توانېدل چې ګډون وکړي.

هغه مجبوره و چې د انجلۍ په کور کې ژوند وکړي.

د ورځې به يې کار کاوه او ماښام به د انجلۍ کور ته، ته.

کال تېر شو.

خدای هغوی ته يوه زوی ورکړ.

د ژوند خوشحاله شېبې نورې هم خوشحاله شوي.

الک يوه کلن شو.

جواد مور په هېواد کې، کلکه ناروغه شوه.

جواد خپلې بڼې ته و ويل:

زما مور ناروغه ده.

غواړم چې هېواد ته لاړ شم.

الته د خپلې مور دوايي وکړم، کوم وخت چې ښه شوه بېرته به راشم.

او که ته هم زما سره لاړه شي، زه او کورنۍ به مې هم ډېر خوشحاله شي.

هغې و ويل:

زما يوه شرط هم دا و چې ستا کلي ته به، نه ځم.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

که ته غواړې د خپلې مور دوايي له پاره لار شي، کولای شي الته لس ورځې پاتې شي.

او یا هم کولای شي هغه د درملني د پاره دلته راولي.

هغه و ويل:

سمه ده!

يوه ورځ وروسته يې د لس ورځو د پاره فابريکې نه هم رخصت واخيست.

بيا لمړی هرات او وروسته خپل کور ته لاړ.

د هغه په ليدو سره، د کورنۍ ټول غړي، خوشحاله شوو.

د کورنۍ غړو او نورو دوستانو به جواد ته د واده مبارکي ويل.

هغه د خپلې مور دوايي پيل کړه.

هغه يې هرات ښار ته ورسوه او په روغتون کې يې بستري کړه.

ښځې يې به هره ورځ جواد ته ټېلفون کاوه او د بېرته راتگ د وخت په هکله به يې پوښتني کوي.

لس ورځې پوره شوې.

مور يې چندان ښه نه شوه.

هغه په دوي لارو کې بند پاتې شو.

له يوې خوا د مور ناروغي او له بلې خوا د ښځې هره ورځ ټېلفون.

درې ورځې نورې هم تېرې شوې.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

خوا!

د هغې د بڼځي ټيلفون شمېره بنده شوه.

هغه پوره يوه مياشت تېره كړه.

مور يې لږ بڼه شوه.

هغه يې بېرته كورته ورسوه.

بيا يې د ټولو سره خدای پاماني وكړه او گاونډ هېواد ته لاړ.

د خپلې بڼځي كور ته لاړ.

دروازه يې د باندي خوا نه تړلې وه.

سوچ يې وكړ چې چېرې به تللي وي او سبا به راشي.

هغه هم خپلو ملگرو خونې ته لاړ.

الته يې شپه وكړه.

سبا بيا الته لاړ.

كور تړلی و.

د گاونډيانو نه يې پوښتنه وكړه.

هغوی و ويل:

پوره لس ورځې كېږی چې چېرې تللی دی.

مونږ يې احوال، نه لرو.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

بيا يې و غوښتل چې له ملگرو سره پاتې او کار ته لاړ شي تر څو هغوي و مومي.

د شپې بيا خپلو ملگرو خونې ته لاړ.

سهار وختي خپل کار ځای ته لاړ.

د فابريکې نه هم منفک شوی و.

خورا چورتي شو.

دوي ورځې يې نورې هم تېرې کړې.

د بنځې او زوی يې کوم څرک و نه لگېد.

په درېيمه ورځ يې د مور د مرگ خبر راغی کوم چې پلار يې ورته په غورکي (تېلفون) و ويل.

هغه بېرته هېواد ته ستون شو.

خو!

نا وخته وه.

مور يې خاورو ته سپارل شوې وه.

هغه خورا غمجن شو.

له يوې خوا يې خپله مور له لاسه ورکړه او له بلې خوا يې بنځه او زوی.

غم به پرې ورځ تر بلې ډېرېده.

لمړی په سگرتو څکونې بيا په چرسو راغی.

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

يوازې به گرځېده.

د پلار غمونه يې خورا ډېر شو.

يو اځينې زوی.

هغه هم د چرس څکونې روږدی (معتاد) شو.

څه موده تېره شوه.

مشره خور يې واده شوه.

پلار يې د جواد درملنه پيل کړه.

ورو، ورو هغه مخ په بڼه کېدو دی.

نه يې بڼځه له هېره وځي او نه هم زوی.

پلار يې غواړي هغه ته بل واده وکړي.

مگر هغه يې نه مني.

پای

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

د چاپ شویو کتابونو لیست

۱. معماری افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
- (برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهر و)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه / دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

په گاونډ هېواد کې زیره بایلل

.....

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چې قانون نه شته (گډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مدرنه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه - مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچپن (پښتو ناول)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

په ګاونډ هېواد کې زړه بايلل

۳۹. برف ها آب ميشود
۴۰. رسم و تخنيک (ګامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بودا بنکاري (پښتو ناول)
۴۳. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
۴۴. د اسلامي معمارۍ پيل
۴۵. حيوانات شوخ (ناول به زبان دری)
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خيرالله مخدوم (جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مه یڼه) په کچه ګړۍ کې (پښتو ناول)
۴۸. حشمت خان د کلا معماري
۴۹. د افغان الک او آذري جلی مینه (پښتو ناول)
۵۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
۵۱. د یوې ښونکې مینان په یوه ټولګي کې (پښتو ناول)
۵۲. د ژرنده ګړي ماما مینه (پښتو ناول)
۵۳. په اسلامي نظام کې ودانيز پرمختګ
۵۴. شپنه ادې (پښتو ناول)
۵۵. بي زده کړې پوی (پښتو ناول)
۵۶. د مینې تاو (پښتو ناول)
۵۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او ګړندۍ ګړنلاره د معمارانو او انجینېرانو (انجینرانو) له پاره
۵۸. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خيرالله مخدوم (جلد سوم)
۵۹. سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواره ملګري (پښتو ناول)
۶۰. د یوې میاشتي **ناوې** (پښتو ناول)
۶۱. د خاڅکو هار (د یوه سړی لنډې کیسې)

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

۶۲. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
۶۳. کوشنۍ سوداگره (پښتو ناول)
۶۴. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
۶۵. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۶۶. دارونکی سپلاب (پښتو ناول)
۶۷. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
۶۸. د پخوانیو جوماتونو توپیر د نن سره
۶۹. د مور وژونکی (قاتل)، (پښتو ناول)
۷۰. د مور مېړه (پښتو ناول)
۷۱. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد چهارم)
۷۲. لېونی ملا (پښتو ناول)
۷۳. ځوان شهید (پښتو ناول)
۷۴. توده برستن (پښتو ناول)
۷۵. نورک اکا (پښتو ناول)
۷۶. غریبک (پښتو ناول)
۷۷. د ژوند خوږې او ترڅې (پښتو ناول)
۷۸. الماء [دیارس کلنه فلسطینی انجلی تر نږدې ودانۍ (پښتو ناول)]
۷۹. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد پنجم)
۸۰. ادبي لښتې / چوب ادبی
۸۱. د ښاروالۍ کاریگر (پښتو ناول)
۸۲. د خاورو لاندې ښار (د عینک مسو کان ته څېرمه)
۸۳. شهرې زیر خاک (نزدیک معدن مس عینک)
۸۴. ساختمان های کانتینری
۸۵. کانتینري ودانۍ

په گاونډ هېواد کې زړه بايلل

Architecture of Buddhist temple in Kabul city	. ۸۶
بنکلي هوسی (پښتو کيسه)	. ۸۷
خره بيزو (پښتو کيسه)	. ۸۸
سور تنور (پښتو ناول)	. ۸۹
سپين کارغه (پښتو داستان)	. ۹۰
لېونی لېوه (پښتو داستان)	. ۹۱
بندي مرغه (پښتو داستان)	. ۹۲
بي وخته سېلاب (پښتو ناول)	. ۹۳
ملا نصرالدين سره د دوکي پايله (پښتو ناول)	. ۹۴
د پوی بهلول غوره پرېکړه (پښتو داستان)	. ۹۵
د کابل ښار لمړي گمرک اداري ودانۍ معماري	. ۹۶
ناکامه مينه (پښتو ناول)	. ۹۷
سنگلاخ دره او معماري	. ۹۸
عشق در کانتینر ها (ناول به زبان دری)	. ۹۹
مادل اندازه گیری اسلامی	. ۱۰۰
په گاونډ هېواد کې زړه بايلل	. ۱۰۱

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

د کار لاندې کتابونو لیست

۱. هنر خطاطی و میناتورۍ در مراد خانی
۲. هنر کلالی در مرادخانی
۳. بی وخته باران
۴. د ژوند پای

په گاونډ هېواد کې زړه بایلل

د وخت او امکان په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

Falling in love in a neighboring country

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: May - June / 2028

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**